

Dobršen mesec pozneje je kupoval v gozdu za Jelovim Vrhom smreke za na žago in je skrivaj zavil k logarici.

„Vendar naju niste pozabili, Andrej; lepo, lepo!“ pohvalila ga je Meta.

„Nisem se vas nadejala“, vzkliknila je Minka in ga zopet pogledala. Oh, ta pogled!

Logarica ni več tako poudarjala dozdevnega sorodstva, rajša je vasovalcu postregla kakor je znala. Znala je pa poleg drugega tudi to, da ga je pustila zabavati se z Minko drage volje, dokler je hotel. Ta gostoljubnost je Andreju Prašniku jako ugajala. Z Minko je občeval čimdalje bolj po domače, čeprav se mu je v srcu oglašalo nekaj, kar ga je svarilo in karalo.

Jeseni je vasoval Andrej o tihih mesečnih nočéh prav pogosto. Povedal je materi, da gre zvečer čakati zajca, zadel je puško, poklical psa Kastorja in — pustil zajca v božjem imenu ter šel na Jelov Vrh. V lovski opravi je bil Minki posebno všeč, glasno ga je hvalila tudi Meta.

Logarska hiša je stala na samem. Ni se mu bilo treba bati ptujih vasovalcev; zato je pa tudi vasoval, dokler mu je bilo drago.

„Ali se ne bojite“, vprašala ga je nekoč Minka, ko mu je še pozno odpirala okno, — „da bi vas srečal — volk?“

„Ničesar se ne bojim, Minka, kadar pridem k tebi. Sama misel na te mi že budi pogum. Minka moja, samo zastran tebe sem tukaj. Ti si moj up, ti moja prihodnjost, ti moje veselje. Minka, ali hočeš, ali bodeš moja ženka?“

Zunaj je polna luna obsevala hribe in doline; mrzlo je bilo, a tiho kakor v začaranem gradu. Le tu in tam se je vsul sneg z drevesnih vej ter zdrčal v hladno senco . . . v pozabljenost, kjer ga ne ugleda božje solnce . . .

Deklica je vedela, da Andrej resno misli snubiti, zato je dejala:

„Ne vem, kaj porekó mati.“

„To je moja skrb, dušica zlata. — Ali se me še bojiš, Minka?“

„Ne, sedaj nič več.“

Dolgo sta se še pogovarjala o prihodnji sreči, snovala zlate nade, in glasno smrčanje za leseno steno v sosednji sobi ju ni prav nič motilo v kratkočasnih pogovorih.

Ko je v jutro potem stopil Prašnik, vrnivši se z vasovanja, na domače dvorišče, je že petelin na ves glas pel in budil svojo družino na delo. Na vshodu se je nebo žarilo in mrzel veter je bril čez goro. Andrej stopi k vratom in se začudi, da so odprta. Tudi ogenj je že žarel na

ognjišču in poleg njega je slonela stara Prašnikova mati. Tiščala je predpasnik na oči in sina še pogledala ni, ko je vstopil.

„Kaj pa je, mati?“

„Si-li slep ali gluha ali oboje — Bog nas varuj — da ne veš, kaj govore ljudje o tebi? Sinoči je bil skrivaje tukaj tvoj tast Recelj iz Jelševja. Mož je moder in previden, kar ti je znano. Pravil je, da si se seznanil z ono punico na Jelovem vrhu. Tisti ljudje, ki so baje luterske vere in v zvezi s samim — sveti križ božji —

Sv. Trije Kralji. (Slikal C. Schönherr.)

so nam že od nekdaj sovražni. Ali ne veš, da je stari Egon — človeški ris so mu dejali — nekoč davil tvojega očeta skoro do smrti? Nikoli več potem ni bil trdnega zdravja, Bog mu daj dobro. — Iz te izprijene moke ne bo kruha, vedi, dokler sem jaz pod streho. Žive nesreče ne maram v hišo.“

Starica je gibala z brezzobimi čeljustmi in godrnjala še druge stvari, toda Andrej je mislil zopet na Jelov vrh, na izvoljeno Minko.

Tisto nedeljo potem mu je govoril Recelj:

„Ti potrebuješ ženske, ki bo znala kakor tvoja rajnica — moja hči!“